

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης*

Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

16^ο Σεμινάριο

*Ο Ευρωπαϊκός Κύκλος κλείνει
με ένα Όργιο Τεχνητότητας
Γελοίας τώρα όσο Ανατριχιαστικής πρίν.*

Η ιστορική Ευρώπη (αυτό που οι σημερινοί βεβλαμμένοι του Υποκειμένου ονομάζουν «Ευρωπαϊκή Ιδέα»!) ξεκίνησε με ένα πρωτοφανές πισωγύρισμα της Ιστορίας. Η κάθοδος στη Ζώνη του Πολιτισμού των Τευτονικών φύλων και η χαοτική κατάρρευση του Δυτικού τμήματος της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τον 5^ο αιώνα μ.Χ., βύθισε την Ευρωπαϊκή ανθρωπότητα σε πολιτιστική, οικονομική και πολιτική οπισθοδρόμηση που κράτησε αιώνες. *Οι συνολικές συνθήκες, τα ποσοτικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά της ανθρώπινης διαβίωσης, ο πνευματικός και υλικός πολιτισμός του Ευρωπαίου, χρειάστηκε πάνω από μια χιλιετία για να επανέλθει στο γενικό επίπεδο της εκλέπτυνσης και ευημερίας του 2^{ου} μ.Χ. αιώνα.*

Η θεμελιώδης αιτία αυτής της μοναδικής ιστορικής καθυστέρησης έγκειται στο πολιτισμικό απροσάρμοστο της Γερμανικής ψυχής, στην αδυναμία του Υποκειμένου εκτός Όντος να αποκαταστήσει σταθερή και μόνιμη σχέση με το Ον. Κατέστη αδύνατο να συγκροτηθεί οργανική σύνθεση μεταξύ του ΕλληνοΡωμαϊκού πολιτιστικού πλαισίου, της Χριστιανικής πίστης και της Τευτονικής ιδιότητας. Η αντιπαράθεση των παράλληλων εξελίξεων στο Δυτικό και το Ανατολικό τμήμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας καθιστά οξύτερη την Γερμανική αδυναμία. Δεν

υπήρξε πολιτιστική ασυνέχεια όταν ο Αραβικός Ισλαμισμός κυριάρχησε σε τεράστιο κομμάτι της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας: στην Δαμασκό, στο Κάιρο και στην Βαγδάτη αντί για οπισθοχώρηση συνέβη νέα περίοδος ακμής ευθύς μετά την μεταβολή.

Η αστάθεια της συγκρότησης του Γερμανικού Υποκειμένου σε Ευρωπαϊκή υπόσταση με πολιτισμικό βάθος κλασικισμού φανερώθηκε για δεύτερη φορά (μετά τη συστατική πρώτη) στην Αναγέννηση. Η επαφή της Ευρώπης με τη Βυζαντινή και Ισλαμική Ανατολή, κυρίως μετά την άλωση της Πόλης το 1204 από τους Σταυροφόρους και την εγκατάσταση Λατινικών Ηγεμονιών στον Ελληνικό χώρο, δημιούργησε αναγκαία, στο προσφορότερο έδαφος της Ιταλίας, τη νεωτερική Κλασικότητα. Αλλά ο γόνιμος αυτός έρωσ του Γερμανικού προς το Ελληνικό παρεφθάρη στην Ιταλία και διεφθάρη στην υπόλοιπη (ιδίως τη Βόρεια και ΒορειοΔυτική) Ευρώπη. Μεταρρύθμιση και Αντιμεταρρύθμιση, το Ευρωπαϊκό Εθνικό Κράτος και οι θρησκευτικοί πόλεμοι του 16^{ου} και 17^{ου} αιώνα, έπνιξαν τους κλασσικούς χυμούς της Αναγέννησης και άφησαν μόνο το προσλήψιμο ξερό κέλυφος της μίμησης του τρόπου και όχι της ζωής της μορφής του Ελληνισμού. Η Ευρωπαϊκή ισορροπία παρέμεινε εγγενώς ασταθής.

Για τρίτη και τελευταία φορά η Γερμανική ψυχή επιχείρησε τη συντέλεση δημιουργικής ολότητας με την ανάκραση της Τευτονικής ιδιότητας και της Κλασσικής τελειότητας. Η Ευρωπαϊκή ιστορία από τα μέσα του 1750 μ.Χ., από την εποχή του Φρειδερίκου του Μεγάλου της Πρωσίας και του μεγάλου Winckelmann της γερμανικής Αναγέννησης, είναι η ιστορία της Γερμανικής αυτοσυνειδησίας, είναι όντως η ιστορία της αυτοσυνειδησίας του (Γερμανικού) Πνεύματος που ο Hegel Γερμανικά προέβαλε σαν συνολική ιστορική διαδικασία. Γρήγορα, στις αρχές του 19^{ου} αιώνα, μετά την κρίση της Γαλλικής Επανάστασης και του Ναπολεονισμού, το Γερμανικό Κλασσικό επιτεύχθηκε στην (ασταθή) ολοκλήρωση του Goethe, του Hegel, του Beethoven, του Νέου Πρωσικού

Κράτους, της νέας Γερμανικής Παιδείας και του Νέου Γερμανικού πολιτισμού, του Γερμανικού Νέου Ανθρωπισμού και (Νεο)Κλασικισμού – αλλά και του Ρομαντισμού. *Τα δυο ρεύματα που συγκροτούν τον Γερμανικό ανικανοποίητο Έρωτα του Ελληνικού δεν συνετέθησαν ποτέ σε οργανική ένωση.* Κλασικισμός και Ρομαντισμός είναι η νέα δυστική έκφραση της παλιάς αστάθειας σε κάθε προσπάθεια συνεύρεσης του χωριστού Υποκειμένου με την πεμπτουσία του Όντος.

Το αποτέλεσμα της τρίτης ιστορικής αποτυχίας Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης μιας σταθερής πολιτισμικής ταυτότητας (αυτή είναι η καίρια ολοκλήρωση που θα ήταν απαραίτητη προϋπόθεση κάθε άλλης πολιτικής και οικονομικής ολοκλήρωσης) έζησε η Ευρώπη και ο Κόσμος ολόκληρος με τη δραματική ιστορία των τιτανικών συγκρούσεων του 20^{ου} αιώνα. Οι ιδεολογικοί αυτοί πόλεμοι είναι το ανάλογο των θρησκευτικών πολέμων που ξέσπασαν από την αδυναμία της Ευρώπης να «εξαναγεννησιασθεί», όπως και η οδύνη του 20^{ου} αιώνα προέκυψε από την ανικανότητα της Ευρώπης να «εξεπανανθρωπιστεί» κατά τη νέα Γερμανική Κλασικότητα. Ο παραλληλισμός είναι εντυπωσιακός.

Η ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ
ΠΙΝΑΚΕ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Φάσεις	Περίοδοι	Αποκατάσταση μιας πολιτισμικής σύνθεσης Γερμανικού και Ελληνικού και αντίδραση σε αυτήν	Τραυματικές συνέπειες στην πολιτική ιστορία
1 ^η	A. 1150-1300	Οργασμός μεταφράσεων, πολιτιστικές επικοινωνίες, ενδιαφέρον στα Λατινικά και Ελληνικά γράμματα και επιστήμες. Από το 1204 άμεση επαφή με τον Βυζαντινό Ελληνισμό. - Αντίθεση: Το Γοτθικό.	
	B. 1300-1450		Εκατονταετής Πόλεμος (1337-1453). - Μακρά Οικονομική ύφεση (από το 1290). - Λιμός και Μαύρος Θάνατος (από το 1346 και επανειλημμένα). - Αγροτικές και αστικές εξεγέρσεις και θρησκευτικός αναβρασμός. - Δυτικό Σχίσμα (Ουνίτες, Λολλαρδιστές κλπ.) (1378-1413). - Συνεχείς πόλεμοι

			<p>μεταξύ των Ιταλικών πόλεων υπό τους Signori (Ειρήνη του Lodi, 1454). - Αποσάθρωση της Γερμανικής Αυτοκρατορίας και μετατροπή της σε κτήσεις Ηγεμονικών Οίκων (κυρίως των Αψβούργων). - Άνοδος και Πτώση της Βουργουνδίας (1363-1477). - Πόλεμοι στη Βρετανία (ΑγγλοΣκωτικοί) και Ιρλανδία (1296-1402). - Πόλεμοι Σκανδιναβών με την Hanse (1360 και εξής). - Πόλεμος για το βασίλειο της Καστίλλης (1350-1389). - Επέκταση του Στέμματος της Αραγωνίας (1229-1435).</p>
2 ^η	A. 1400-1550	Αναγέννηση – Αντίθεση: Μεταρρύθμιση και Αντιμεταρρύθμιση.	
	B. 1550-1700		<p>Γαλλικοί θρησκευτικοί πόλεμοι (1562-1598). - Τριακονταετής πόλεμος (1618-1648). Συνθήκη της Βεστφαλίας. [Σηματοδοτεί το τέρμα των Θρησκευτικών Πολέμων, αλλά η Ευρωπαϊκή αστάθεια συνεχίζεται εκφραζόμενη τώρα με πολιτικούς και ηγεμονικούς Πολέμους]. - Καταστροφή των Γερμανικών χωρών. - [Χρεωκοπία των μεγάλων Γερμανικών τραπεζικών οίκων Βέλσερ και Φούγγεορ (1614 και 1627). Διάλυση της Χανσεατικής Ένωσης (1669). Γενικευμένη φτώχεια και</p>

			<p>ουσιαστική δουλοπαροικία του αγροτικού πληθυσμού ιδίως σε Βοημία, Μοραβία, Πρωσία]. - Προσαρτήσεις από Γαλλία της Βουργουνδίας (1678), Στρασβούργου (1681), του μεγαλύτερου τμήματος της Αλσατίας (1697). - Ολλανδική Εξέγερση (1559-1648). - Αγγλικός Εμφύλιος πόλεμος (1638-1660). - Συμμαχίες και Αντισυμμαχίες μετά τους Θρησκευτικούς Πολέμους. - ΑγγλοΟλλανδικοί Πόλεμοι (1652-1673). - Πόλεμοι του Λουδοβίκου 14^{ου} (1667-1697). - Πόλεμοι της Ισπανικής Διαδοχής (1702-1713). - Συνθήκη της Ουτρέχτης (1713).</p>
3 ^η	A. 1750-1848	<p>Νέος Γερμανικός Ανθρωπισμός (Νεο)Κλασικισμός. - [Διαφωτισμός]. - Sturm und Drang. - Αντίθεση: Ρομαντισμός.</p>	
	B. 1850-1945		<p>Επαναστατική ορμή (1848). - Το Γερμανικό πρόβλημα (Μεγάλη Γερμανία / Μικρή Γερμανία). - Προσπάθειες ενοποίησης (1848). - Η ανεδραφική Δεύτερη Γαλλική Αυτοκρατορία (1852, Ναπολέον III) και η κατάρρευση της με τον ΓαλλοΠρωσικό Πόλεμο (1870-71). - Το Β' Γερμανικό Reich. [Αγώνας για Πρωσική Ηγεμονία (1862-</p>

			<p>6). ΓερμανοΔανικός Πόλεμος (1864). Πόλεμος Πρωσίας-Αννόβερου και ΑυστροΙταλίας (1866)]. - Διακυβέρνηση Bismarck (1862-1890). - Η κρίση της ΑυστροΟυγγρικής Αυτοκρατορίας (1867-1914). - Η «Νέα Πορεία» της Γερμανίας υπό τον Wilhelm II (von Holst "éminence grise"). - Απόκρουση της συνεννόησης με Αγγλία (1898-1901). - Η ΑγγλοΓαλλοΡωσική Entente (1904-14). - Α' Παγκόσμιος Πόλεμος (1914-8). - Ήττα της Γερμανίας. - Δημοκρατία της Weimar. - Άνοδος του Εθνικοσοσιαλισμού. - Β' Παγκόσμιος Πόλεμος (1939-45). - Συντριβή της Γερμανίας. - Τέλος του Ευρωπαϊκού Συστήματος Ισχύος.</p>
--	--	--	---

Σε κάθε μια από τις τρεις φάσεις της Γερμανικής Ευρωπαϊκής Ιστορίας, την προσπάθεια συγκρότησης μιας πολιτιστικής ολοκλήρωσης του Γερμανικού στο Κλασσικό Ελληνικό ακολουθεί μια ολοκληρωτική αναστάτωση του Ευρωπαϊκού συστήματος. Οι Ευρωπαίοι (δηλ. οι Γερμανοί) δεν μπόρεσαν ποτέ να πουν απλά και όμορφα τον άφθονο λόγο του μεγάλου Λατίνου ποιητή που μίλησε εν ονόματι της κραταιής Ρώμης:

Graecia capta ferum victorem cepit

Horatius, *Epistolarum*, II, I, 156

[«Αιχμαλωτισθείσα η Ελλάς αιχμαλώτισε τον άγριο νικητή»].

Η θεμελιώδης αιτία της εγγενούς αστάθειας και τελικής αποτυχίας του Ευρωπαϊσμού είναι μεταφυσική: το Υποκείμενο προσπαθεί να σταθεί εκτός Όντος. Επιχειρεί το Αδύνατο. (Το μεταφυσικό αδύνατο εκφράζεται πολιτισμικά ως υποκειμενικός ανικανοποίητος έρωσ της τελειότητας του όντος, του Κλασσικού Ελληνικού). Δυο είναι οι βασικές συνέπειες αυτού του αδύνατου εγχειρήματος. Πρώτον, το συστατικό βίωμα του Γερμανισμού είναι η Αγωνία, η αόριστη και ά-πειρη συναίσθηση ενός απροσδιόριστου τεταραγμένου φόβου. Και δεύτερον, ο μοναδικός τρόπος αντιμετώπισης αυτού του αρνητικού βιώματος (αφού αγωνίζεται να ίσταται εκτός Όντος το Υποκείμενο αναγκαστικά έχει ως συστατικό βίωμα μια αρνητικότητα), είναι η τεχνητότητα: η περιχάραξη ενός συμβατικού πλαισίου αναφοράς και έδρασης της υπόστασης του Υποκειμένου, αφού έχει αποκοπεί ο ομφάλιος λώρος της ύπαρξης από την οντολογική της ουσία. Το Είναι του Υποκειμένου ως Υποκειμένου εκτός όντος είναι η τεχνητότητα και η αγωνία της τεχνητότητας.

Αυτή η τεχνητότητα (παράγωγο οντολογικής αδυνατότητας που με τη σειρά της συνιστούσε πολιτισμική ανισορροπία και αδυναμία σύνθεσης και αυτή πάλι προκαλούσε ιστορική αστάθεια και τελική αποτυχία) αποσταθεροποιούσε κάθε Ευρωπαϊκή προσπάθεια όπως έδειξα στον παραπάνω πίνακα της πραγματολογικής ιστορίας. Αυτή η ίδια τεχνητότητα (εξαιτίας του λόγου της πρόκλησής της) δρα τώρα, την εποχή της κατάρρευσης του Ευρωπαϊσμού και του συνολικού Ευρωπαϊκού Συστήματος, με εφιαλτική έκρηξη αποτρόπαιας τερατωδίας. *Το βλέπουμε καθαρά στον επιθανάτιο ρόγχο του Ευρωπαϊκού Μινώταυρου (οι μύθοι είναι πανίσχυρα σύμβολα πραγματικότητας), στους σπασμούς της τελευταίας Ευρωπαϊστικής μαγγανείας, στον ζουρλομανδύα της Ευρωζώνης.*

Οι αποφάσεις τους είναι γελοίες και πάντα νυχτερινές – της νύχτας τα κατώματα τα βλέπει η μέρα και γελάει! Προφανώς δεν μπορούν να συνεννοηθούν την ημέρα, αλλά πρέπει να εκμαιεύουν αποφάσεις από ομηγύρεις κακονυχτισμένων ξυλάγγουρων, που και με τις καλύτερες συνθήκες δεν βγάζουν και το καλύτερο, αφού δεν αντιπροσωπεύουν το άριστο ανθρώπινο υλικό των εθνοκρατών τους.

* * *

Η Γερμανία έχει ίσως ήδη κάνει την τροπή στο Στρατηγικό της Δόγμα, στην οποία μονίμως επισύρω την προσοχή ως κομβικό σημείο αναφοράς κατά την ανάλυση των τρεχουσών Ευρωπαϊκών υποθέσεων. Η τροπή αυτή συνοδεύεται και συμπληρώνει τη διατύπωση του Βρετανικού Δόγματος Cameron.

Το **Δόγμα Cameron** λέει ότι η πορεία της Ευρώπης μετά το 1990 και μέσα στο παγκόσμιο και παγκοσμιοποιούμενο οικονομικό σύστημα, ΔΕΝ

είναι πορεία πολιτικής και οικονομικής ολοκλήρωσης. Και για να επιβεβαιωθεί το γεγονός, θα αρχίσουν να αφαιρούνται αρμοδιότητες από τα κεντρικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ώστε όχι μόνο να είναι αλλά και να φαίνεται ανολοκληρώσιμη η Ευρώπη, να διαδηλούται ότι εγκαταλείφθηκε η γραμμική πορεία προς ένα ορισμένο τέλος, ότι τέρμα οι ονειρώξεις σαν τις Ευρωπαϊστικές εσχατολογικές ουτοπίες.

Το **Νέο Στρατηγικό Δόγμα της Γερμανίας** διαμορφώθηκε και εκφράστηκε βασικά από τρεις εσωτερικούς παράγοντες μεγάλης επιρροής: Την Bundesbank ως εγγυήτρια νομισματικής ορθότητας· ισχυρή ομάδα βιομηχανικών παραγωγών εκ μέρους της πραγματικής οικονομίας· και ρεβιζιονιστές πολιτικούς που συνήγαγαν ότι η περίοδος τιμωρίας της Γερμανίας για το παρελθόν της (1750-1945) κράτησε βασικά μισό αιώνα (1945-1995) και τώρα πια είναι αρκετό.

Τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά του Νέου Γερμανικού Στρατηγικού Δόγματος προκύπτουν από τις μεταβληθείσες περιστάσεις και από τους τρεις συντελεστές επιρροής που το διαμόρφωσαν και εκφράζουν. Από τη νομισματική ορθοδοξία προέρχεται η αναγνώριση ότι το Ευρώ ως κοινό νόμισμα ετερογενών οικονομιών είναι ένα τερατώδες τεχνούργημα αλλοφροσύνης. Από τη βιομηχανική παραγωγή τονίζεται ότι η Γερμανική μηχανή έχει συγκριτικό πλεονέκτημα το εξαγωγικό μοντέλο προϊόντων, που βρίσκουν αγορές σε όλον τον κόσμο και ιδιαιτέρως στον μεγαλοαναπτυσσόμενο πέραν των ορίων της γεωγραφικής Ευρώπης. Η αποταμιευτική δεινότητα του Γερμανού, η οργανωτική του μεθοδικότητα και η απaráμιλλη συστηματική πειθαρχία του εξασφαλίζουν στέρεα βάση στο συγκριτικό αυτό πλεονέκτημα, το οποίο λειτουργεί μάλιστα αποτελεσματικότερα λόγω της φύσης του και της αιτίας του υπό τους σκληρούς όρους αυστηρού νομισματικού ορθολογισμού. Η Γερμανική παραγωγική μηχανή αποδίδει καλύτερα με σκληρό νόμισμα, το οποίο μάλιστα χρειάζεται αντί νομισματικής διευκόλυνσης. Τέλος η πολιτική

διάσταση του Νέου Δόγματος συνίσταται στο ότι η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση όχι μόνον δεν είναι απαραίτητη για τη Γερμανική επιτυχία, αλλά αποτελεί σημαντικό εμπόδιο της πλήρους εκδίπλωσης των πραγματικών δυνατοτήτων της. Η Γερμανία τοποθετείται για να παίξει σημαίνοντα ρόλο στην νέα Αμερικανική Παγκόσμιο Ηγεμονία.

Είναι επομένως επίσης ιδιαίτερα σημαντικό ότι δημιουργείται για πρώτη φορά από το 1750, τουλάχιστον υπό τόσο κατάλληλες γενικότερες ιστορικές συνθήκες, μια σύμπτωση στρατηγικής στόχευσης μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας.

α) Κοινός είναι ο νομισματικός κλασικός ορθολογισμός, με την επίπτωση μάλιστα που έχει στον εξορθολογισμό της οικονομικής συμπεριφοράς της πολιτικής εξουσίας, τον πειθαναγκασμό της σε δημοσιονομική πειθαρχία και υπευθυνότητα και συνεπώς, κατ' αρχήν τουλάχιστον, σε μικρότερη παρεμβατικότητα – αν και αυτό ερμηνεύεται διαφορετικά σε Αγγλία και Γερμανία.

β) Οι εθνικοί οικονομικοί προσανατολισμοί Αγγλίας και Γερμανίας είναι σε ικανοποιητικό βαθμό συμπληρωματικοί, και όχι σφοδρά ανταγωνιστικοί. Η Γερμανία έχει συγκριτικό πλεονέκτημα την παραγωγή στην πραγματική οικονομία, η Αγγλία το χρηματοπιστωτικό σύστημα, τις υπηρεσίες και τις μεταφορές, το χρήμα και τη διεξαγωγή του εμπορίου.

γ) Η Αγγλία επιβάλλει «λιγότερη» Ευρώπη. Η Γερμανία επιζητεί τη συρρίκνωση της ενεργού «Ευρώπης» σε έναν σκληρό πυρήνα ομοειδών χωρών περί αυτήν, που θέλουν και δύνανται να την ακολουθήσουν στη στρατηγική της. Οι επιδιώξεις τους λοιπόν, προσωρινά τουλάχιστον, συμπίπτουν.

Η Γερμανία φαίνεται τελευταία να ακολουθεί τη νέα Στρατηγική, κρίνοντας από τη συμπεριφορά της στην αντιμετώπιση της κρίσης της Ευρωζώνης από την έκρηξή της το 2010 μέχρι σήμερα. Πράττει το απολύτως ελάχιστο απαραίτητο για να μην κατηγορηθεί ότι διασπά την

Ευρωζώνη. Επιπλέον επιβάλλει όρους, συμβατούς προς τους δικούς της όρους οικονομικής επιτυχίας, τους οποίους μια διαφορετική οικονομία σε λειτουργίες και αξιακές προδιαγραφές δεν μπορεί να ακολουθήσει παρά αυτοελαττούμενη (όπως πολύ καθαρά τώρα ρητά αποκαλύπτεται στην περίπτωση της Κύπρου). Η λογική λέει ότι μια τέτοια χώρα δεν θα δεχτεί να αυτοϋπονομευθεί και έτσι θα προτιμήσει να εγκαταλείψει το Ευρώ. Ή αν δεν το κάνει θα μεταβληθεί σε μηχανισμό εξυπηρέτησης Γερμανικών συμφερόντων.

Την πολιτική αυτή εφαρμόζει η Γερμανία στην αντιμετώπιση της Ελλάδας και της Κύπρου. Το ίδιο, με ελαφρύτερους όρους, έκανε στην Ιρλανδία και Πορτογαλία. («Ελαφρύτερους» εννοώ ως προς τη ζημιά που θα υποστούν οι χώρες ακολουθώντας τη Γερμανική συνταγή). Το εάν πράγματι η Γερμανική élite έχει εγκολπωθεί αποφασιστικά το Νέο Στρατηγικό Δόγμα σαν κυρίαρχη αρχή πολιτικού σχεδιασμού, ή εάν είναι απλώς και μόνο μια δυνατότητα που «παίζεται» χωρίς ο σκληρός πυρήνας των Γερμανικών ηγετικών ομάδων να έχει μετατοπίσει την πίστη του από τον Ευρωπαϊσμό, είναι κάτι που θα φανεί αποκαλυπτικά στη Γερμανική στάση απέναντι χωρών όπως η Ισπανία και η Ιταλία, αν αυτές φθάσουν να την προκαλέσουν, όπως αυτό φαίνεται να πρόκειται να κάνει η Ιταλία.

Ούτως ή άλλως, οι αναγκαίες εξελίξεις έχουν ήδη δρομολογηθεί. Η Αγγλία έπραξε και πράττει το αναμενόμενο σύμφωνα με την ισχύουσα στρατηγική της από το 1600. Ακολούθησε η Ιταλία με τα ισχυρά εθνικά της συμφέροντα. Από διαφορετικό δρόμο, αλλά συγκλίνοντας, συνεργάζεται η Ουγγαρία. Πλείστες άλλες χώρες είναι έτοιμες για την απελευθέρωση.

Το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει ελευθερία. Η δουλεία της τεχνητότητας (η επαχθέστερη ανελευθερία) συντρίβεται. Η μαγεία του Υποκειμένου έσπασε: η ψυχή του ανθρώπου εράται του κάλλους του

όντος. Ο Ευρωπαϊκός Λαβύρινθος καταρρέει. Ο Ευρωπαϊστικός Μινώταυρος σφαγιάζεται από τον πάγκαλο Έλληνα έφηβο Θησέα στον βωμό της ιερότητας του Είναι.

Είμαστε ελεύθεροι οι Δημιουργοί.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ - ΟΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ ΟΡΓΟΥΝ ΓΙΑ ΑΙΜΑ

«Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει μια αποφασιστική προσέγγιση στην αντιμετώπιση των ανισορροπιών του χρηματοπιστωτικού τομέα. Θα υπάρξει μια κατάλληλη σμίκρυνση του χρηματοπιστωτικού τομέα, με τον εγχώριο τραπεζικό τομέα να φθάνει τον μέσο όρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέχρι το 2018».

«Η ομάδα του Ευρώ περαιτέρω καλωσορίζει την δέσμευση των Κυπριακών αρχών να λάβουν περαιτέρω μέτρα. Αυτά τα μέτρα περιλαμβάνουν την αύξηση του παρακρατούμενου φόρου στο κεφαλαιακό εισόδημα και του υποχρεωτικού φορολογικού συντελεστή για το εταιρικό εισόδημα».

Δήλωση της Ευρωομάδας για την Κύπρο, 25 Μαρτίου 2013.

Η συρρίκνωση του χρηματοπιστωτικού τομέα της Κύπρου και η αφαίρεση κινήτρων για την προσέλκυση επενδύσεων στην Κύπρο δεν τίθεται ως ανεπιθύμητο αλλά αναπόφευκτο πάρεργο, ως παράπλευρη απώλεια στην επιδίωξη της οικονομικής σωτηρίας της νήσου, αλλά ρητά επιβεβαιώνεται ως αυτοσκοπός. Όλα τα άλλα περιστρέφονται πέριξ αυτού του σκοπού: τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της Κύπρου πρέπει να εξαφανιστούν γιατί δεν συνάδουν προς την οικονομική δραστηριότητα όπως την εννοεί και την ασκεί η Γερμανία. Είναι περισσότερο Αγγλοσαξωνικού χαρακτήρα! Άρα η οικονομία της Κύπρου πρέπει να μπει στο σιδερένιο καλούπι της Γερμανικής δομικής συμπεριφοράς.

Η περίπτωση της Κύπρου αποδεικνύει περίτρανα ότι και φυσικά δεν πρόκειται για ξαφνικό έρωτα της Γερμανίας προς το (νέο)φιλελεύθερο μοντέλο της κλασσικής οικονομίας έναντι του υποτιθέμενου κοινωνικού μοντέλου του Ευρωπαϊκού νότου. Οι τούτα φαφλατίζοντες είναι μωροί ή προδοτές. Η Γερμανία απλώς πολύ λογικά λέει ότι το Ευρωζωνικό τέρας έχει την δική του μινωταυρική και λαβυρινθώδη Γερμανική «λογική», και όποιος μπαίνει στο club θα πρέπει να συμμορφώνεται με τους κανόνες του.

Η Γερμανία στην ουσία δείχνει την πόρτα στην Κύπρο, όπως και στην Ελλάδα. Τις λέει ότι για να μείνετε πρέπει να στραφείτε κατά των εθνικών συμφερόντων σας. (Για διαφορετικούς λόγους η κάθε μια).

Ηλίου φαεινότερον!

Και το σιχαμένο Καθεστώς στην Ελλάδα, και το Κυπριακό Παράρτημά του, ο Quisling Πρωθυπουργός και ο Quisling Πρόεδρος, λένε θα μείνουμε! (Μέχρι να μας διώξετε).

Σωστά ο Σεφέρης έγραψε για ένα πολιτικό σύστημα που σου προκαλεί εμετό.

Θα τους πνίξουμε τότε του ολετήρες του Ελληνισμού στον εμετό μας!

Η Κύπρος είχε μια ανθούσα οικονομία με άξονα και αιχμή το χρηματοπιστωτικό της σύστημα και την προσέλκυση επενδυτικών κεφαλαίων. Η αξιοπιστία του συστήματος εβασίζετο στις Αγγλικές παρακαταθήκες της νήσου. Η ελκυστικότητά του ωριζετο από ιδιαίτερα ανταγωνιστικό γενικό κόστος κεφαλαιακών συναλλαγών και κερδών. Ο τραπεζικός τομέας της Κύπρου είχε καταστεί νευραλγικός κόμβος καταθέσεων και ροών κεφαλαίων από οικονομικές δραστηριότητες σε χώρες της ευρύτερης γεωπολιτικής περιφέρειας, συμπεριλαμβανομένης της Ρωσίας. Ιδιαίτερες σχέσεις με το City συνέδεαν την περιφέρεια με το παγκόσμιο οικονομικό γίγνεσθαι. Ήταν ανταγωνιστική επιτυχία συγκριτικών πλεονεκτημάτων και όχι κανένα ατυχές μειονέκτημα το ότι η συνολική επιφάνεια του χρηματοπιστωτικού τομέα υπερέβαινε πολλές φορές το συνολικό ΑΕΠ της χώρας. Και εξ άλλου, όπως εξήγησα στο προηγούμενο Κείμενο Σκέψης, ούτε υπήρχε κανένα πρόβλημα του Δημοσίου, αντιθέτως οι λογαριασμοί του ήσαν υγιέστατοι και διαφανείς. Με τα τεράστια πολιτικά προβλήματα της Κύπρου που είχε προκαλέσει η προδοτική και παράφρων πολιτική του Ελλαδικού Καθεστώτος και του Κυπριακού Παραρτήματος από το 1954, ήταν εξαιρετική επιτυχία η οικονομική ακμή της νήσου. Δεν υπήρχε οικονομικό πρόβλημα στην Κύπρο, εξ εναντίας διέλαμπε μια ιστορία ανταγωνιστικής επιτυχίας, - υπήρχε όμως βαρύτατο και βαθύτατο πρόβλημα πολιτικό.

Η καθαρά οικονομική άποψη του πολιτικού προβλήματος των Κυπριακών Τραπεζών ήταν η έκθεσή τους στα βρωμερά Ελληνικά ομόλογα. Αλλά ούτε και αυτή η έκθεση (που τοποθετείτε επισήμως ασαφώς σε μερικά δισεκατομμύρια) ήταν ποσοτικά ικανή να προκαλέσει

τέτοιο σημαντικό πρόβλημα στο ισχυρό και αξιόπιστο Κυπριακό χρηματοπιστωτικό σύστημα.

Τι συνέβη λοιπόν;

Είναι προφανές, και για διανοητικά μετρίως λειψό ακόμη, ότι η Κυπριακή οικονομία όπως την περιέγραψα δεν είχε καμιά θέση στην Ευρωζώνη, όπως και η Αγγλία ή η Ελβετία άλλως τε. Πρακτική συνέπεια της ακαταλληλότητας αυτής της συμμετοχής της στον ζουρλομανδύα ήταν και ότι δεν διέθετε τα εργαλεία να αντιμετωπίσει το μικρό σχετικά πρόβλημα που ανεφύει από την πολιτικά και όχι οικονομικά προκληθείσα έκθεσή της στα Ελληνικά σκουπίδια.

Εκτός Ευρώ, οι Τράπεζες θα είχαν αναγκαστεί να κάνουν την απαραίτητη ανακεφαλαιοποίηση πρωτίστως στις αγορές, πιθανώτατα χωρίς καμμία ανάμειξη του Κράτους. Αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου ήταν ένα διαθέσιμο εργαλείο. Εξαγορά τους άλλο. Κρατείστε υπ' όψη ότι ήσαν ρωμαλέες οντότητες και διάφοροι στο διεθνές ελεύθερο σύστημα θα τις έβλεπαν με ενδιαφέρον. Εν εσχάτη ανάγκη θα μπορούσε το Κράτος να συνεισφέρει στην ανακεφαλαιοποίησή τους, όχι δανειζόμενο, αλλά τυπώνοντας χρήμα, έστω και με τίμημα μια διολίσθηση του νομίσματος η κάποια προσωρινή, αν το θέμα είχε αντιμετωπιστεί με την δέουσα φρόνηση, πληθωριστική πίεση.

Με το να είναι η Κύπρος, κακή τη μοίρα, στο Ευρωσύστημα τα εργαλεία αυτά δεν υπήρχαν ή αχρηστεύονταν. Το μεγάλο πρόβλημα ήταν η ανυπαρξία ή μη διαθεσιμότητα εργαλείων αυτόνομης αντιμετώπισης του μικρού σχετικά προβλήματος της Ελληνικής χασούρας. Πρακτικά έμενε μόνο η διέξοδος χειρισμού δια του δανεισμού του Κράτους – πολύ περιορισμένη διέξοδος όταν είσαι σε ανάγκη, και ο καθένας το ξέρει, στην οποία μόνος σου έχεις υποταχθεί.

Την απουσία αυτή εργαλείων επίλυσης του αρχικού προβλήματος επισημαίνοντας οι Οίκοι Αξιολόγησης άρχισαν να υποβαθμίζουν την

Κύπρο και το Τραπεζικό της σύστημα. Αυτό επιδείνωσε την χρηματοπιστωτική ταπείνωση των Τραπεζών. Η χρηματοπιστωτική τους αξία εβυθίζετο. Αφού το ενεργητικό τους κατέβαινε, αφού η αξία των assets τους εμειούτο ή εξαφανίζετο, και η επικυνδυνότητα πολλών από αυτές ηύξανε, όλο και περισσότερα διαθέσιμα κεφάλαια έπρεπε να δεσμεύονται σε αποθεματικά για να συγκρατείται κάπως η κατάρρευση του Λόγου Κεφαλαιακής Επάρκειας (Capital Adequacy Ratio, CAR*), για να μπορούν να μένουν ανοικτές και να συνεχίζουν να λειτουργούν. Από το άλλο μέρος εδημιουργείτο έτσι οξύ και εντεινόμενο πρόβλημα ρευστότητας για την λειτουργία τους. Όθεν η διασωλήνωση προς την ΕΚΤ και νέα μορφή εξάρτησης.

[* Κλάσμα με αριθμητή την διαφορά παθητικού από ενεργητικό, assets μείον liabilities, εξ ορισμού ίση προς το μετοχικό κεφάλαιο, και επίσης ίση προς το διαθέσιμο κεφάλαιο συν αποθεματικά μείον μετοχικές επενδύσεις σε θυγατρικές μείον τρέχουσες ζημιές μείον άυλα assets – και παρονομαστή assets ζυγισμένα ως προς την επικυνδυνότητά τους σύμφωνα με ποσοστό που θεσπίζουν για κάθε κατηγορία asset (cash, ομόλογα, διάφορα είδη δανείων κλπ.) οι Κεντρικές Τράπεζες.

Αναφέρω τον βασικό όρο καθώς το κεφάλαιο του αριθμητή διακρίνεται επιπλέον σε κεφάλαιο πρώτης σειράς και δεύτερης σειράς, Tier 1 capital και Tier 2 capital. Το δεύτερο περιλαμβάνει προνομιούχες μετοχές (όσες δεν συνυπολογίζονται στο πρώτο μαζί με τις κοινές), αποθεματικά για ζημιές από δανεισμό και διάφορα σύνθετα χρηματοπιστωτικά εργαλεία].

Και έτσι έφθασαν εδώ που έφθασαν.

Επαναλαμβάνω: το πρόβλημα είναι η ανυπαρξία των απαιτούμενων εργαλείων αντιμετώπισης του προβλήματος εντός του Ευρωσυστήματος.

Εκτός του Ευρώ εργαλεία και λύσεις είναι διαθέσιμες, και μάλιστα τέτοια και τέτοιες που διατηρούν τους ιδιάζοντες ανταγωνιστικούς χαρακτήρες και τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της Κυπριακής οικονομίας και του χρηματοπιστωτικού τομέα της.

Η Γερμανία και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο καθιστούν σαφές ότι για να μείνει Ελλάδα και Κύπρος εντός του Ευρώ πρέπει να βλάψουν τα εθνικά τους συμφέροντα και να γίνουν, των αδυνάτων αδύνατον, άλλες από αυτό που είναι και μπορούν να είναι. Σαφώς και δείχνουν την πόρτα!

Γιατί το Καθεστώς της Συμφοράς παραμένει προσκολλημένο υπέρ πάντα στο Ευρώ;

Όχι λόγω Ευρωπαϊσμού, διατράνωσα στο προηγούμενο Κείμενο Σκέψης. Τώρα μάλιστα που ο Ευρωπαϊσμός κείται άταφος νεκρός, το βδέλυγμα της Αποκάλυψης.

Διεδήλωσα ότι το κάνουν προς εξυπηρέτηση της ολιγαρχίας και μόνο.

Και ιδού ευθύς εν παραβύστω η Πειραιώς καταλαμβάνει τις Κυπριακές Τράπεζες στην Ελλάδα! Χωρίς διαφάνεια, χωρίς διεθνείς διαγωνισμούς, χωρίς κανόνες και χωρίς καπιταλισμό. Έτσι απλά, δώρο ευαρέσκειας. Και ιδού οι σαλοί δια το Καθεστώς της Απάτης κερδίζουν την Αγροτική, και τώρα την Κύπρου και την Λαϊκή ίσως αντί περίπου μισού δις. Αλοί και δις αλοί και τρις αλλοί.

Αλλά τρίτη και φαρμακερή τους.

Προσέξτε ότι από τότε που ξέσπασε η κρίση, πιο αχαλίνωτα και ξετσιπίωτα από ποτέ, η ολιγαρχία κάνει δουλειές και κερδίζει μέσω του κρατικού Καθεστώτος προεδρευόντων των Κουίσλινγκ!

Να το γιατί μένουμε στο Ευρώ!

Ποιος Ευρωπαϊσμός, και κοινωνικός Νότος και Ευρωπαϊκό κεκτημένο και άλλοι τέτοιοι μαλακοί φλήναφοι!

Η θεωρητική ανάλυση επιβεβαιώνεται αμεσώτατα.

Αλλά δείτε και αποθαυμάστε τους αλιτήριους καραγκιόζηδες. Έγραψαν στις συνθήκες τους ότι δεν θα ξεχρεώνουν χώρες στο Ευρώ και ξεχρεώνουν σωρηδόν τους υποτελείς τους, κοροϊδεύοντας τους λαούς τους. Δεσμεύτηκαν να μην περιορίζουν την κίνηση και τις ροές των κεφαλαίων, και τώρα την περιορίζουν κατ' εξαίρεση λένε, και κατά μοναδικότητα μεν, αλλά ίσως και να χρειαστεί και αλλού πάλι. Οι καταθέσεις δεσμεύονται και ιδιοποιείται αλλότρια περιουσία όχι από φυσική κατάρρευση αποτυχόντος χρηματοπιστωτικού ιδρύματος σε ένα ελεύθερο και ανεπηρέαστο σύστημα, αλλά με πολιτική απόφαση! Πρωτάκουστα και εφιαλτικά πράγματα από τους ευαγγελιστές του δημοκρατικού Ευρωπαϊκού κεκτημένου, του κράτους δικαίου, του κράτους της κοινωνικής ευαισθησίας και άλλων παρομοίων εκφορών εκ καλλικελάδων εδρών εκπορευομένων!

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ 16ο

Την Πέμπτη 28 Μαρτίου, στις 8.30 το βράδυ, θα συνεχίσουμε τον φετινό ΚΣΤ' Κύκλο των Σεμιναρίων Ιστορικοφιλοσοφικού Λόγου με την 16^η Συνάντησή μας, που είναι η δεύτερη του Γ' μέρους του κύκλου, του αφιερωμένου στην αντίθεση των συστατικών βιωμάτων του Ελληνισμού και Ευρωπαϊσμού υπό τον γενικό τίτλο:

Η Οδύνη του Ατελούς και ο Σταυρός του Τελείου.

Ξεκινώντας από την θεματική του προηγούμενου σεμιναρίου θα αναλύσουμε την εμπειρία του μέλλοντος σε σχέση προς αυτήν της αιωνιότητας στους δύο πολιτισμούς. Τίτλος αναφοράς είναι:

Μέλλον και Αιωνιότητα:

*Ανολοκλήρωτο Είναι-Ανοικτό προς το Μέλλον
και Είναι-Κλειστό Τετελεσμένο εν τη Αιωνιότητι.*

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται κάθε Πέμπτη στις 8.30 το βράδυ, στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.